

Autoreferat

1. Imię i nazwisko. Przemysław Wyszyński
2. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe lub artystyczne – z podaniem podmiotu nadającego stopień, roku ich uzyskania oraz tytułu rozprawy doktorskiej.

2011 Magister Sztuki, tytuł pracy magisterskiej „Marek Walczewski. Metoda.”
Akademia Teatralna im. A. Zelwerowicza w Warszawie,

2013 Summer Intensive Program,
Lee Strasberg Theatre & Film Institute w Los Angeles 2013,

2017 Doktor, dziedzina Sztuk Teatralnych, Akademia Teatralna im. A.
Zelwerowicza w Warszawie, tytuł rozprawy doktorskiej “Walki sceniczne jako
element budowania dramaturgii spektaklu”,

2018 Certyfikat Erasmus Plus,
Real Escula Superior de Arte Dramatico w Madrycie

3. Informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych lub artystycznych.

Akademia Teatralna im. A. Zelwerowicza w Warszawie, od 2010 roku
w latach 2010-2013 uczęszczał na zajęcia jako stażysta, natomiast
w latach 02.09.2013 – 24.09.2017 zatrudniony na stanowisku Asystent,
od 25.09.2017 zatrudniony na stanowisku Adiunkt. Prowadzone przedmioty to od 2013
Szermierka Sceniczna, Walki sceniczne oraz od 2020 także Dubbing i Wstęp do
Dubbingu.

4. Omówienie osiągnięć, o których mowa w art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.). Omówienie to winno dotyczyć merytorycznego ujęcia przedmiotowych osiągnięć, jak i w sposób precyzyjny określać indywidualny wkład w ich powstanie, w przypadku, gdy

dane osiągnięcie jest dziełem współautorskim, z uwzględnieniem możliwości wskazywania dorobku z okresu całej kariery zawodowej.

Rola rotmistrza Witolda Pileckiego w filmie *Raport Pileckiego*, wyreżyserowanym przez Krzysztofa Łukaszewicza, stanowiła dla mnie ogromne wyzwanie artystyczne, zarówno na poziomie przygotowań aktorskich, jak i w samej realizacji. Kreacja tej postaci wymagała nie tylko dokładnego przestudiowania biografii historycznej, ale także głębokiej analizy psychologicznej, aby pomimo heroizmu Pileckiego opowiedzieć również o jego wewnętrznych konfliktach i dylematach, które towarzyszyły mu w obliczu ekstremalnych okoliczności wojennych.

Zaczynając od przygotowań, muszę podkreślić, że rola ta wymagała ode mnie pełnej transformacji – zarówno fizycznej, jak i mentalnej. Na etapie przygotowań fizycznych konieczne było dostosowanie mojego ciała do realiów życia w obozie koncentracyjnym, co wiązało się z intensywnym treningiem, dietą i pracą nad ciałem. By oddać realia życia Pileckiego w Auschwitz, musiałem nie tylko poznać warunki obozowe, ale także wniknąć w mechanizmy psychologiczne, które mogły towarzyszyć tak dramatycznym przeżyciom. Z tego powodu wiele godzin poświęciłem na badania, zarówno nad samą historią Pileckiego, jak i nad szerokim kontekstem historycznym drugiej wojny światowej. Kluczowym aspektem pracy nad tą rolą było zrozumienie, że Pilecki, mimo swojej niezłomnej postawy i odwagi, nie był postacią jednoznaczną. Jego decyzje, działania i wybory moralne są nieoczywiste, a on sam na każdym etapie pozostaje pełen wątpliwości, co sprawia, że ujawnił się przede mną jako postać wyjątkowo skomplikowana wewnętrznie. Jako aktor starałem się oddać nie tylko jego zewnętrzną determinację, ale przede wszystkim wewnętrzne sprzeczności, lęki, momenty zwątpienia i cierpienia, które towarzyszyły mu w trudnych chwilach. Pilecki nie był tylko bohaterem narodowym; był człowiekiem, który zmagał się z nieustanną walką o przetrwanie i moralność w świecie pełnym okrucieństwa i przemocy. Przygotowanie językowe również odgrywało dużą rolę w mojej pracy nad tą postacią. Nauka języka niemieckiego była niezbędna do oddania autentyczności postaci, która w obozie musiała porozumiewać się w tym języku z oprawcami. Było to wyzwaniem, ale również niezwykle satysfakcjonującym elementem procesu twórczego, który pozwalał mi w pełni wczuć się w realia, w jakich znajdował się Pilecki.

Kolejnym elementem przygotowań do realizacji filmu stanowiła nauka gry na fortepianie stanowiła, co pozwoliło mi na wniknięcie we wrażliwość i kruchość tej postaci, a w efekcie na bardziej precyzyjne skonstruowanie i rozumienie jego emocji. Współpraca z reżyserem, Krzysztofem Łukaszewiczem, była kluczowa w procesie twórczym. Jego wizja filmu opierała się na próbie uchwycenia nie tylko historycznego kontekstu, ale również głębi psychologicznej bohatera. Wspólnie staraliśmy się stworzyć postać, która byłaby wiarygodna w kontekście historycznym, ale jednocześnie angażująca dla współczesnego widza. To nie było łatwe zadanie, ponieważ rola bohatera narodowego wiąże się z ogromnym ładunkiem emocjonalnym, a także wymaga konfrontacji z wyobrażeniem i recepcją tej postaci w kontekście społecznym. Mimo to, wspólnie z reżyserem, staraliśmy się stworzyć postać, która nie byłaby jedynie symbolem, ale żywym, złożonym człowiekiem. Film Raport Pileckiego był dla mnie doświadczeniem, które wykraczało poza tradycyjnie rozumianą pracę aktorską. To nie była tylko kwestia odtworzenia postaci historycznej, ale raczej próba stworzenia nowego obrazu, który nie tylko szanuje fakty, ale również oferuje głębsze, bardziej intymne spojrzenie na życie tej niezwyklej osoby. Byłem świadomy odpowiedzialności, jaka wiązała się z odtworzeniem postaci tak monumentalnej w historii Polski. Pilecki to postać, która wciąż budzi kontrowersje i jest przedmiotem licznych debat. Dla mnie, jako aktora, stanowiło to wyzwanie nie tylko pod względem technicznym, ale także moralnym. Najważniejszym zadaniem było dla nas to, aby zachowując szacunek do dokonań tej postaci uniknąć pietyzmu opowiedzieć o zwyczajnym człowieku w niezwyklej okolicznościach, który mimo ogromnych tragedii, zachowuje ludzkie odruchy serca, godność i wiarę w idee, za które walczy. Był to proces wymagający ogromnej pokory i wrażliwości, które pomagały nam nawigować pomiędzy tak wieloma delikatnymi kontekstami.

Film, jakim jest Raport Pileckiego, stawia przed aktorem pytanie o granice heroizmu i poświęcenia. Moja praca nad rolą nie była jedynie próbą oddania zewnętrznych cech Pileckiego, ale również próbą zgłębienia motywacji, które nim kierowały. To postać, która w obliczu wojny nieustannie stawia przed sobą pytania o sens swojego działania. W mojej interpretacji starałem się unikać uproszczeń, starając się przedstawić Pileckiego w pełnej złożoności, z uwzględnieniem nie tylko jego heroicznych czynów, ale także momentów słabości, które czyniły go bardziej ludzkim. Rola w Raporcie Pileckiego była dla mnie nie tylko wyzwaniem artystycznym, ale również osobistą podróżą w głąb historii, której znaczenie nie ogranicza się tylko do przeszłości. Pilecki, jako bohater wojenny, to postać, która ma potencjał, by inspirować współczesne pokolenia do refleksji nad wolnością, odpowiedzialnością i poświęceniem. To, co dla mnie było najważniejsze w tej roli, to nie tylko oddanie historycznej

prawdy, ale także przekazanie emocjonalnej prawdy o człowieku, który stał w obliczu niewyobrażalnego cierpienia, a mimo to nie stracił wiary w wyższe cele, za które walczył.

Rola Witolda Pileckiego w Raporcie Pileckiego to przykład nowoczesnego podejścia do postaci historycznych w kinie. Pilecki to bohater, którego życie i działalność były przez wiele lat niedoceniane, a jego historia stanowiła raczej przedmiot marginalnych analiz, niż szerokiej refleksji kulturowej. Film, który podejmuje się rekonstrukcji tego wątku, nie tylko wpisuje się w nurt filmów historycznych, ale również stara się wyznaczać własne standardy w zakresie przedstawiania bohaterów narodowych. W mojej pracy nad tą postacią starałem się unikać klasycznych schematów heroizowania, szukając w postaci Pileckiego przede wszystkim człowieka, który zmagał się z dramatycznymi wyborami moralnymi w obliczu wojennego piekła. W ten sposób rola ta przyczynia się do rozwoju kina biograficznego, w którym historia bohatera jest przedstawiona w pełnej, złożonej perspektywie, uwzględniającej nie tylko jego czyny, ale i wewnętrzne konflikty, wątpliwości i tragedie.

Podczas pracy nad tą rolą niezbędne było wykorzystanie nowoczesnych narzędzi aktorskich, które łączą klasyczne metody analizy postaci ze współczesnym podejściem do pracy nad rolą autentycznej osoby. Użycie psychologicznych narzędzi analizy postaci, a także wielowymiarowa praca nad fizycznym aspektem bohatera wpływająca na wiarygodność przekazu wydają mi się niezwykle ważne w kontekście współczesnego aktorstwa filmowego. Poszukując autentyczności, nie tylko odwzorowywałem fizyczne cechy Pileckiego, ale także starałem się oddać subtelne mechanizmy psychologiczne, które kształtowały jego decyzje i motywacje. Tego typu podejście jest charakterystyczne dla współczesnego aktorstwa, które wymaga od aktora znacznie więcej niż tylko technicznych umiejętności. W ten sposób film może być przykładem ewolucji metod aktorskich, które łączą tradycyjne metody pracy nad rolą z nowoczesnymi technologiami i narzędziami analitycznymi, takimi jak psychologia postaci, analiza emocjonalna oraz praca z ciałem. Kolejnym ważnym elementem jest rola reżysera Krzysztofa Łukaszewicza, który stworzył film, starając się oddać nie tylko fizyczną stronę wojennego dramatu, ale także głęboko wewnętrzny wymiar moralnych i egzystencjalnych dylematów bohatera. Współpraca z takim reżyserem w przypadku tej roli była kluczowa, ponieważ pozwoliła mi na przełamanie klasycznych schematów narracyjnych i na poszukiwanie nieoczywistych środków wyrazu. Film Raport Pileckiego stawia pytania o to, czym jest prawdziwy heroizm, jakie mechanizmy psychologiczne rządzą ludzkimi wyborami w skrajnych sytuacjach i jak przedstawiać postać historyczną w sposób, który angażuje współczesnego widza, przy jednoczesnym zachowaniu szacunku realiów historycznych. Rola Witolda Pileckiego to również przykład wykorzystania współczesnych narzędzi

audiowizualnych w służbie narracji opartej na faktach historycznych. Nowoczesne techniki filmowe, takie jak fotografia, montaż i dźwięk, pozwalają na wzbogacenie przekazu o dodatkowy wymiar emocjonalny, który wspiera aktorską interpretację. To nie tylko produkcja o walorach edukacyjnych, ale również film, który stawia pytania o to, jak współczesne kino może podchodzić do problematycznych postaci i niełatwych tematów historycznych, jak walczyć z uproszczeniami i stereotypami, by osiągnąć głębszą, bardziej wielowymiarową refleksję nad przeszłością.

Postać rotmistrza Witolda Pileckiego w filmie Raport Pileckiego to ważny dla mnie etap na zawodowej drodze i wierzę, że może również stanowić wkład w rozwój dyscypliny sztuk filmowych i teatralnych, zarówno pod względem artystycznym, jak i naukowym. Wykreowanie postaci tak złożonej, jak Witold Pilecki, wymagającej od aktora nie tylko umiejętności technicznych, ale także głębokiego zrozumienia historycznego kontekstu, psychologii bohatera i współczesnych metod aktorskich, to zadanie, które można rozpatrywać w szerokim kontekście nowoczesnej sztuki filmowej i teatralnej. Podsumowując, wierzę, że film Raport Pileckiego stanowi istotny wkład w rozwój współczesnego teatru i filmu, szczególnie w kontekście reprezentacji postaci historycznych, psychologii bohatera narodowego oraz poszukiwania nowych narzędzi aktorskich i reżyserskich. To przykład produkcji, która stara się wyznaczać standardy w pracy z historią, kładąc nacisk na autentyczność, złożoność i emocjonalną głębię przedstawianych postaci.

5. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

2024 Juror, Ogólnopolski Festiwal Sztuk Komediowych Teatrów Amatorskich Decha organizowanym przez Kreatywny Bielsk i Województwo Podlaskie, Bielsk Podlaski

2023 Juror, Festiwal Teatralny 12 minut organizowany przez IX Liceum Ogólnokształcące im. Klementyny Hoffmanowej w Warszawie

Acting Coach, HUB Media, przy produkcji filmu pełnometrażowego „Winterheart”, reżyseria Julien Wagner, Bazylea, Szwajcaria

2018 Juror, Przegląd teatrów amatorskich Spot organizowanym przez Dom Kultury Zacisze w Warszawie

Od 2010 Teatr Polskiego Radia, współpraca jako autor, aktor i reżyser słuchowisk radiowych

Współpraca z poniżej wymienionymi teatrami:

Teatr Narodowy w Warszawie

Teatr Polski im. A. Szyfmana w Warszawie

Teatr Dramatyczny im. G. Holoubka w Warszawie

Teatr Wielki Opera Narodowa

Teatr Rampa w Warszawie

Teatr Capitol w Warszawie

Teatr Dramatyczny w Płocku

Teatr Gudejko

Teatr Klasyki Polskiej

6. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę lub sztukę.

2021 Nagroda Talanton za debiut dramaturgiczny, tekst słuchowiska „W imię ojca”

2023 Nominacja w kategorii Główna Rola Męska na
Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni 2023
za rolę w filmie „Raport Pileckiego”

2024 Nominacja w kategorii Best European Actor
do nagrody Septimis w Amsterdamie
za rolę w filmie „Raport Pileckiego”

7. Oprócz kwestii wymienionych w pkt. 1-6, wnioskodawca może podać inne informacje, ważne z jego punktu widzenia, dotyczące jego kariery zawodowej.

Po ukończeniu studiów aktorskich w 2010 roku na Wydziale Aktorskim w Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie pan profesor Jan

Englert zaprosił mnie do współpracy w Teatrze Narodowym. W pierwszym sezonie udało mi się zrealizować trzy spektakle. Moim teatralnym debiutem była rola Tomasza Strozzi w spektaklu „Lorenzaccio” w reżyserii Jacquesa Lassalle’a. W kolejnych spektaklach „Balladyna” Juliusza Słowackiego w reżyserii Artura Tyszkiewicza oraz „Księżniczka na opak wywrócona” Pedro Calderona de la Barca w reżyserii Jana Englerta zrealizowałem zastępstwa. W ciągu następnych trzech lat udało mi się zrealizować kolejne premiery m.in. „Natan Mędrzec” Gotholda Ephraima Lessinga w reżyserii Natalii Korczakowskiej, „Bezimienne dzieło” Stanisława Ignacego Witkiewicza w reżyserii Jana Englerta, „Aktor” C. K. Norwida w reżyserii Michała Zadary, z którym później miałem przyjemność pracować również w Teatrze Narodowym przy kolejnym spektaklu „Zbójcy” na podstawie twórczości Friedricha Schillera. Wszystkie te doświadczenia teatralne związane ze współpracą z Teatrem Narodowym były dla mnie niezwykle ważne, ponieważ to właśnie w tym Teatrze stawiałem swoje pierwsze kroki jako aktor na zawodowej scenie. To w Teatrze Narodowym kształtowała się moja sceniczna wrażliwość i wyobraźnia, tam nauczyłem się określonego stylu pracy, poznawałem teatralne obyczaje, uczyłem się tego jak funkcjonuje instytucja Teatru, jakie panują w niej prawa i obowiązki. Miałem również bezcenną okazję obserwowania aktorów, których teatralne dokonania podziwiałem jeszcze w czasach licealnych. Uczyłem się bardzo łączywie, obserwowałem i analizowałem wszystko co widzę, miałem otwarty umysł i wyczulone serce. Miałem szansę trenować aktorskie rzemiosło, sprawdzać swoje możliwości i ograniczenia, za te kilka lat jestem najbardziej wdzięczny, gdyż ten czas ukształtował mnie na kolejne lata.

Chcąc rozwijać swoje umiejętności zawodowe w 2013 roku udałem się do Los Angeles, aby studiować w Lee Strasberg Theatre and Film Institute metodę aktorską Lee Strasberga. To doświadczenie pozwoliło mi poszerzyć postrzeganie zawodu aktora oraz nabyć zestaw nowych narzędzi przydatnych w pracy na scenie i przed kamerą.

W 2014 roku Jacques Lassalle zaproponował mi ponownie współpracę tym razem przy realizacji spektaklu „Król Lear” w Teatrze Polskim im. A. Szyfmana w Warszawie w charakterze aktora oraz choreografa układów walk. Niedługo później na zaproszenie dyrektora Andrzeja Seweryna trafiłem do zespołu Teatru Polskiego na kolejnych prawie dziesięć lat. W Teatrze Polskim miałem ogromne szczęście realizować spektakle według twórczości m.in. Sławomira Mrożka, Moliere’a, Williama Shakespeare’a, Aleksandra Puszkina, Carlo Goldoniego i wielu innych wybitnych autorów. W Teatrze Polskim miałem również okazję reżyserować czytania performatywne, salony poezji

oraz spektakle. Wtedy wraz zespołem teatru zrealizowałem w charakterze reżysera, autora scenariusza, a także scenografa przedstawienie na podstawie Ludwika Jerzego Kerna „Ferdynand Wspaniały”, ale również czytanie performatywne na podstawie Sławomira Mrożka „Policja”, które mieliśmy przyjemność prezentować na krakowskim festiwalu Boska Komedja. Okoliczności pandemiczne wymusiły konieczność realizacji materiałów wideo, które również miałem okazję reżyserować, były to m. in. okolicznościowe przedstawienie bożonarodzeniowe czy salony poezji oparte na twórczości wybitnych autorów takich jak Zbigniew Herbert, Cyprian Kamil Norwid, Kazimierz Wierzyński. Mój czas spędzony w Teatrze Polskim w Warszawie postrzegam jako okres teatralnych eksperymentów, poza aktorstwem miałem okazję realizować swoje koncepcje w różnych dziedzinach teatralnych takich jak: reżyseria, adaptacje tekstu, scenografia, choreografia, światło, przygotowywanie muzyki do spektaklu. Wiele zrealizowanych projektów reżyserskich pozwoliło mi nauczyć się wielu nowych rzeczy związanych z pracą nie tylko w kontekście teatralnym, ale również filmowym. W tym czasie odbywałem swoje prywatne praktyki reżyserskie niczym w teatralnym laboratorium. Korzystałem z tych doświadczeń jeszcze niejednokrotnie później.

Od czasu studiów pracuję również w dubbingu oraz Teatrze Polskiego Radia. Praca głosem była dla mnie zawsze bardzo ważna i pokaźną część swojego życia spędziłem w studiach nagraniowych realizując polskie wersje niezliczonej ilości filmów, seriali i gier, które w dużej mierze zostały opisane w innej części mojej aplikacji habilitacyjnej.

Teatr Polskiego Radia stał się dla mnie ważnym miejscem, w którym mogłem realizować się również w charakterze reżysera i scenarzysty. Środowisko dźwięku, który pobudza wyobraźnię zawsze będzie mi bardzo bliskie. Pisałem swoje własne teksty, które również miałem szansę realizować w radiowym teatrze, co zostało dostrzeżone przez Krajową Radę Radiofonii i Telewizji, która uczyniła mi zaszczyt wręczając nagrodę Talanta 2021 za debiut dramaturgiczny. Od tamtej pory nieprzerwanie realizuję swoje słuchowiska w Teatrze Polskiego Radia i mam ogromne szczęście, że kolejne nasze spektakle radiowe są zapraszane na festiwale Dwa Teatry oraz katowickie Interpretacje. Reżyseria stała się moim kolejnym zawodem i z wielką wdzięcznością radością staram się realizować kolejne projekty nie tylko słuchowiskowe.

Jak wspominałem wcześniej zajmuję się również przygotowywaniem choreografii układów walk scenicznych. Moja pasja do szermierki ma swoje początki jeszcze w

wieku dziecięcym, kiedy to rozpocząłem przygodę z szermierką historyczną. Od czasów szkoły podstawowej uczęszczałem na zajęcia z szermierki, gdzie uczono nas posługiwania się bronią historyczną, początkowo mieczem, następnie floretem, szpadą, rapierem i szablą. Te szkolne doświadczenia oraz późniejsze umiejętności zdobywane już w Akademii Teatralnej pod czujnym okiem pana profesora Tomasza Grochoczyńskiego pozwoliły mi rozwijać swoją pasję i umiejętności, co w konsekwencji sprawiło, że zacząłem zajmować się szermierką zawodowo w teatrze. Miałem przyjemność realizować choreografię układów walk w takich spektaklach jak „Król Lear” w reżyserii Jacques’a Lassalle’a, „Hamlet” w reżyserii Tadeusza Bradeckiego, „Don Juan” w reżyserii Piotra Kurzawy oraz „Aida” w reżyserii Wojciecha Kępczyńskiego. Obecnie jestem w trakcie przygotowań do premiery „Hamleta” w reżyserii Jana Englerta w Teatrze Narodowym, gdzie pełnię funkcję choreografa układów walk, asystenta reżysera, a także aktora. To dla mnie bardzo ważny projekt i cieszę się na kolejne spotkanie z Teatrem Narodowym.

Na koniec chciałbym opowiedzieć o swojej pracy z kamerą. Po ukończeniu szkoły teatralnej udało mi się wygrać casting do roli w stałej obsadzie popularnego wówczas serialu telewizyjnego „Plebania”, gdzie pracowałem kolejnych kilka lat. Po zakończeniu emisji tego serialu trafiłem do stałej obsady kolejnej popularnej produkcji „Na Wspólnej”. W międzyczasie zrealizowałem liczne role epizodyczne w różnych produkcjach telewizyjnych, filmowych i niezależnych, m. in. w filmie Jana Kidawy-Błońskiego „Różyczka”, w filmie Kasi Babicz „W sieci” czy w międzynarodowej koprodukcji Agaty Alexander „Warning”. Dopiero po wielu latach pracy w różnych dziedzinach teatru i telewizji po wielu przeróżnych doświadczeniach castingowych i filmowych otrzymałem zaproszenie na casting do głównej roli w filmie „Raport Pileckiego”. Po skomplikowanym, wieloetapowym castingu ostatecznie udało mi się otrzymać rolę Witolda Pileckiego.

Nie wiedziałem co czeka mnie na planie tej wysokobudżetowej produkcji. Wiedziałem, że czeka nas długi okres przygotowań, a po nim nastąpi niezwykle wymagający czas pracy na planie. Okres zdjęciowy trwał z przerwami ponad dwa lata. W tym czasie niemal całkowicie podporządkowałem swoje życie pracy nad tą rolą, ponieważ tego wymagały założenia reżysera Krzysztofa Łukaszewicza względem postaci Witolda. Było to nadzwyczajne doświadczenie. Praca nad tym projektem oznaczała potrzebę zdobycia nowych umiejętności m. in. jazdy konnej czy gry na fortepianie. Realizacja roli była również niezwykle wymagająca fizycznie, ponieważ

wiele scen opowiadało o życiu w obozie koncentracyjnym, a takie okoliczności wymagają od aktora pewnej fizycznej gotowości. Byłem bardzo szczęśliwy, że mam szansę spróbować zastosować metody aktorskie, które wcześniej obserwowałem tylko jako narzędzia stosowane przez wielu podziwianych przeze mnie aktorów. Dlatego postanowiłem zrobić wszystko co mojej mocy, aby jak najlepiej zrealizować powierzone mi zadanie. Każdemu aktorowi życzę takiego doświadczenia jakim dla mnie była praca na planie tego filmu. Rola Witolda Pileckiego została nominowana w kategorii Główna Rola Męska na Festiwalu Filmowym w Gdyni w 2023, a w 2024 także nominowana w kategorii Best European Actor do nagrody Septimius w Amsterdamie za co jestem niezwykle wdzięczny.

Wszystkie te zawodowe doświadczenia pozwalają mi w sposób rzetelny i autentyczny komunikować się z młodymi ludźmi, którzy co roku przychodzą studiować do Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie. Wierzę, że moja praca zawodowa pomaga mi w pracy z młodymi ludźmi, którym z własnego doświadczenia mogę opowiedzieć o zawodzie aktora. Moim zadaniem jest pomoc osobom studiującym odkrywać ich własne pasje oraz inspirować ich do własnych poszukiwań. Mam nadzieję, że wykładowca czynnie uczestniczący w życiu środowiska teatralnego i filmowego może okazać się pożyteczny dla młodych adeptów aktorskiego rzemiosła. Praca z młodymi ludźmi w Akademii Teatralnej na zajęciach Szermierki Scenicznej, Walk Scenicznych oraz Dubbingu z całą pewnością jest dla mnie źródłem wielkiej inspiracji i jestem ogromnie wdzięczny i szczęśliwy, że mam szansę pracować w Akademii Teatralnej.

.....

(podpis wnioskodawcy)